

ført en lovgivning, som virker åbenbart socialt skævt, sådan at de, som bliver ramt af den nuværende ordning med en meget lav sats, er lavtlønsfamilierne, medens det er de højtlønnede, mere vellønnede familier, som har økonomisk overskud, der kan gøre brug af ordningen. Er det en ny form for social linje, som Socialdemokratiet agter at forfølge også i den nærmeste fremtid?

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Jeg skal sige til hr. Ole Sohn, at, nej – og det ved hr. Ole Sohn også udmærket godt – Socialdemokratiet arbejder da principielt ikke mod at lave hverken social skævvridning eller træffe beslutninger herinde, som har social slagside.

Men med hensyn til det direkte svar på, om der er en sammenhæng mellem antallet af folk på orlov og ydelsen, siger det sig selv, at jo flere penge man får, jo større animering er der selvfølgelig til at modtage denne orlovsydelse. Men som jeg var inde på i min ordførertale, er der også en sammenhæng med, hvad bukserne kan holde til, om jeg så må sige, og det er selvfølgelig også en del af de overvejelser, som kommer til at ligge inden for den samlede børnepolitiske redegørelse. Men ikke desto mindre vil det være sådan, at denne del af sagen, som vi har oppe i dag, og pladsgaranti osv. kommer til at være en del af det samlede overblik, som regeringen vil fremlægge i Folketinget.

(Kort bemærkning).

Jette Gottlieb (EL):

Skal man nu forstå svaret fra den socialdemokratiske ordfører sådan, at orlovsordningerne har ændret fuldstændig karakter for Socialdemokratiet? Er det sådan, at fra at have været et familiepolitisk, et socialpolitisk redskab er det nu blevet til et finanspolitisk redskab? Eller hvordan skulle man ellers forstå det dér med, at bukserne skulle holde? Betyder det, at man faktisk ikke opfatter en positiv værdi i orlovsordningerne, men kun ser dem som et redskab i en arbejdsmarkedspolitik, i en finanspolitik?

(Kort bemærkning).

Jann Sjørnsen (KRF):

Jeg takker for hr. Lars Kramer Mikkelsens foreløbige svar og håber, jeg kan få endnu et svar, fordi jeg erindrer jo godt diskussionerne også fra min egen ministertid om, at bukserne skulle kunne holde. Men jeg erindrer også godt, at

dengang man indførte de forbedrede orlovsordninger i 1993 med virkning fra den 1. januar 1994, var man i regeringen enig om, at orlovsordningerne sådan set betalte sig selv, ved det at kommunerne blev sparet for nogle udgifter til yderligere dagpasningstilbud, og ved det at der selvfølgelig også sker en høj grad af genbesættelse af de job, hvorfra forældre går på orlov for at passe egne børn, og at de ledige, der går på orlov, for at sige det sådan rimeligt lige ud af posen, jo rent faktisk er en god forretning for staten i forhold til sparede dagpengeudgifter. Så hvor er det i den sammenhæng, at bukserne ikke kan holde efter hr. Lars Kramer Mikkelsens opfattelse?

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Nu håber jeg ikke, det er mine egne, der er tale om. Men jeg vil selvfølgelig sige til fru Jette Gottlieb, at det er jo ikke sådan, at enten er det det ene, eller også er det det andet; enten er det arbejdsmarkedspolitik, finanspolitik eller familie- eller socialpolitik. Sådan er det jo ikke. Tingene hænger sammen, og det er også derfor, jeg hele tiden siger – jeg er ret sikker på, at det er blevet hørt – at det bliver et samlet blik ud over børnefamiliens vilkår, som kommer til at være indeholdt i den her redegørelse, og derfor er der heller ikke gjort det store arbejde med at forsøge at analysere, hvad det er, man ønsker at få svar på her i dag, for det er jeg ret sikker på også er blevet forstået. Det er selvfølgelig ikke det ene eller det andet. Det er ikke kun finanspolitik eller kun arbejdsmarkedspolitik eller kun socialpolitik. Det er selvfølgelig et samlet blik.

Kristian Jensen (V):

Venstre var ikke med i den arbejdsmarkedsreform, der i 1993 indførte orlovsordningerne i deres nuværende form, og da satserne blev nedsat i forbindelse med finanslovsforliget for 1995, understregede Venstres ordfører, at vi gerne stod bag den finanspolitiske stramning, som nedsættelsen var udtryk for, men at vi ikke dermed gav vores blåstempling af orlovsordningerne som helhed.

Når Venstre afviser de fremsatte forslag om højere ydelse til børnepasningsorloven, er det da heller ikke, fordi vi mener, at børnepasningsorloven og dens ydelse på 60 pct. af dagpengesatsen giver de mest optimale forhold for børnefamilierne. Det er, fordi Venstre finder, at